



Сви који су, као ја, преживели мрачан период немачке окупације за време Другог светског рата, од 1940. до 1944, имају злослутан утисак да поново доживљавају исти кошмар.

Узимајући у обзир све разлике – или, како би се то рекло, *mutatis mutandis* – садашње стање по многим параметрима упоредиво је са оним тада.

Ми смо окупирани. Наравно, не војнички, него „ментално“. Наша тела нису предмет оружане инвазије, али наш дух јесте прожет страном дресуром. Англосаксонска хегемонија доминира политиком, привредом и културом, намеће свој атлантизам и своју неоколонијалистичку стратегију, своја неолиберална правила економског живота, и свој меркантилистички концепт друштва сатераног у једноумни калуп. Ограничења под којима живимо очигледно је да по својој природи нису нацистичка, али на свој начин подједнако су тоталитарна.

Као и тада, и сада имамо своје „колабораторе“ који се прилагођавају захтевима западног савеза и пропагирају капиталистичку идеологију из Вашингтона, исто као што су нам политичари и новинари оне претходне епохе преносили тенденциозне информације које су потицале из Берлина.

Јучерашњи окупатори су формирали СТО (*Service du travail obligatoire*) који је наше људе обавезивао да се ставе на располагање индустријским постројењима Рајха. Ови данашњи су направили НАТО, који нашу војску обавезује да учествује у ратовима америчке империје.

Саркози и Петен - о окупацији и отпору

Пише: Луј Далмас
петак, 10 фебруар 2012 03:12

Тада је званичан став гласио да се Европа и њени народи морају ујединити; тај исти став важи и данас. И кога, поново, налазимо на челу те Европе, која је подједнако вештачка као што је била она тадашња? Немачку. Наравно, то није она иста, али је и даље јака и свуда присутна.

Ванредне мере погоршавају услове нашег живота. Тада, то су била ограничења карактеристична за ратна времена, а данас то су строге мере штедње у периоду кризе. Више се храна не дели на тачкице, али наша исхрана је постала неприродна захваљујући безбројним модификацијама које транснационалним корпорацијама доносе профит. Потрошња није ограничена, али гориво је све скупље. Немамо несташицу гаса и струје, али њихова цена се неумитно повећава. Нормалан живот није онемогућен на исти начин као у време несташица везаних за оружани сукоб, али нам се стеже каиш као последица тешкоћа што проистичу из финансијског краха.

Под Петеном демократије није било; Скупштина је била распуштена, није се гласало. Под Саркозијем, она је спутана; када се гласа, као приликом референдума о уставу Европе, резултат бива поништен. Ратови се објављују и воде потпуно самовољно. Приликом избора, неискоришћени гласачки листићи (*les bulletins blancs*) не рачунају се. Огроман број неопходних потписа и трошкови изборне кампање у пракси значи да једино кандидати који припадају богатим слојевима друштва могу да се квалификују. Просек старости у Скупштини и Сенату је 60 година, а састав тих тела у потпуности је лишен присуства представника ширих друштвених слојева.



Званично, нема расизма. Расизам је чак као појава проивзаконит. Али исто као што је раније представљало дужност бити расиста, сада је обавезно не бити. И не налазимо ли, у законским санкцијама које су за то везане, исту врсту репресије? Закони *Gaysott* и

„сећања на жртве“, опште узев, пандан су, само у супротном смислу, антисемитских закона из прошлости: мање су страшни у својој примени, али почивају на подједнако погрешним основама, зато што су неправедно присилни и по слободу опасно погубни. А шта да кажемо за емиграциону политику и за мере протеривања уперене против Рома и странаца, чији дискриминаторски карактер тужно подсећа на рације и депортације оних времена? Неки слојеви становништва су опет прогањани због свога изгледа или начина размишљања.

Као демократија, и лаичко начело тешко је оштећено. Нацистички режим није био посебно религиозан, па је чак протежирао неку врсту митолошког паганизма. Истовремено, сузбио је опозицију и наметнуо је ред путем државне контроле. Католицизам – званични култ Вишија, који се одржавао уз благонаклоност Берлина и који је уједно био и непресушни извор антисемитског расизма – надахњивао је грозни режим Анте Павелића у Хрватској, као и велики број нагорих џелата у концентрационим логорима широм Европе. То порицање лаичког начела продужава се све до наших дана у облику сталног нарушавања одвојености Цркве и Државе, што се одражава у непрекидном одступању пред муслиманским прозелитизмом.

Да би се ова фасцинантна поређења могла констатовати, треба такође поменути и појединости које им не иду у прилог. Данашња цензура се не појављује у облику једне тврде диктатуре; то је „мека“ верзија лажне демократије. То се постиже наметањем дискретних табуа, усаглашавањем и притисцима; гушењем истине помоћу система званичне комуникације и ућуткивањем опасних критичара. Велики медији налазе се под контролом Саркозијевих ортака, а сваки искорак кажњава се тужбом за клевету, док се сатира проглашава за увреду религије или прекршај правила уљудног понашања. Једини преостали канал који омогућава слободу изражавања широких размера, интернет, већ се налази на нишану припремљених ограничења. Борбена опозиција нема доступа средствима преко којих би могла да објави своје ставове.

Коначно, управо као под немачком окупацијом, Француска је лишена свога суверенитета. Бриселска бирократија и солидарност са Западом коштали су је независности. Она се срозала на улогу сателита као што је то била Виши држава ранијих дана. Њена војска је постала милиција на услузи петролејским предузећима, саставни део колонијалних експедиција које предузима Вашингтон; њена спољна политика је непостојећа; њен светли лик савремености и напретка, који је надахњивао свет, данас је само магловито сећање које више никога не инспирише.

Дресирање јавног мњења, обавезно служење, наметнуте одлуке, проевропска

Пише: Луј Далмас
петак, 10 фебруар 2012 03:12

пропаганда, немачка доминација, ограничења која погађају цео народ, гушење демократије, прерушени расизам, нарушавање лаичког начела, прикривена цензура, шпијунирање противника, губитак престижа и одустајање од суверенитета: као што је приметио Маркс, историја се понавља у облику фарсе. Све вам је ту. Ми поново преживљавамо период 1940–1945, али у ушушканој летаргији уместо да се патимо у паклу.

Какав се закључак намеће? Он је јасан. Покрет отпора је устао против некадашње окупације; ми морамо у себи пронаћи отпорност да устанемо против ове нове. Онај ранији покрет окупио је Французе свих сталежа и ставова у једну општу борбу. На челу са Националним саветом отпора (CNR) тај покрет је одредио пет циљева кључних за поновно успостављање демократије: национална независност, економска и друштвена правда, плурализам, лаички принцип и слобода говора. Данашње стање је специфично и кораци који ће се предузимати морају бити у складу са тиме, а то искључује сваку врсту оружане или војне акције. Међутим, суштина проблема остаје иста. Изнад свега, неопходно је да оживимо дух оних времена. Пред нама се налазе слични циљеви које морамо остварити, и слични противници које морамо поразити. Тада смо устали да се боримо за ослобођење од јарма који се више није могао трпети, за реформисање нашега друштва и за васпостављање нашег угледа. Тај исти задатак налази се пред нама данас. На исти начин, заједно, без икакве разлике. Борба се води против сличних снага и опасности. Она се мора отелотворити у једном новом Покрету отпора народа који поново осваја оно што му припада, и то храбро, одбацујући нову окупацију, истичући своје достојанство, своје вредности и своје уважено место у свету.

То ће бити обнова једног народа који ће повратити – али овог пута без фарсе – један од најславнијих тренутака своје историје.

(Луј Далмас је француски новинар и интелектуалац прве лиге. Поред тога, он је маркиз д'Полињак, изданак једне од најстаријих француских племићких породица. Он је француски родољуб, левичар, хуманиста и оштар критичар стања у коме се његова земља данас налази, које је – по његовом мишљењу – опасно и погубно. Пасионирани посматрач прилика на Балкану, директор је специјализованог часописа *Balkan Infos*. Непосредно после сукоба са Информбироом, тада врло млади Далмас био је први новинар са Запада коме је Јосип Броз Тито дао опсежан интервју, који се под драматичним насловом „Tito parle“ затим нашао на насловној страни *France Soir*

, а ускоро после тога и других водећих француских листова. Читаоци ће приметити суштинске сличности између стања које се описује у овом *cri de coeur*

француског родољуба Луј Далмаса, и ситуације у којој се налази земља која је Далмасу

Саркози и Петен - о окупацији и отпору

Пише: Луј Далмас

петак, 10 фебруар 2012 03:12

изузетно морално блиска и која се зове – Србија. Аутор отрежњујуће анализе која следи, а која са незнатним изменама није применљива само на Француску, Луј Далмас, управо на француски језик преводи нашу монографију, „Сребреница: деконструкција једног виртуелног геноцида“.)

(Превод: Стефан Каргановић)